Kácsor Zsolt

Csendélet beavatkozás nélkül

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXI. évfolyam, 5. szám, 2017. február 3.

S abban a pillanatban, amikor az alkotót szólítottam, megjelent előttem jobbról egy hatalmas, barnásszürke macska. Az erdő felől közelített, s a tekintetét egyenesen rám szegezte, pontosabban az autómra, amely süppedve hűlt alattam, mint egy lefárasztott, éhes, erőtlen állat. Felénk tartott a macska tétovázás nélkül, nem lassan, de nem is sietősen. Nahát, ez meg mit akarhat, ez villant át az agyamon. Megtermett, öreg macska volt, biztosan megtanulta már, hogy egy autón nincsen semmi, ami ehető. Nem értettem, hogy tőlem és autómtól vajon mit remél, de csak jött, egy pillanatra meg nem állt, olyan határozottan lépdelt, olyan kiszámított biztonsággal, mint aki menetrendszerűen érkező távolsági buszhoz jön.

Ekkor fogott el az a különös érzés, amit azóta sem tudok megmagyarázni. Megértettem akkor, hogy magát a tájat mintha nem érhetné soha meglepetés, és ezt a táj mintha kezdettől, öröktől fogva tudná. Mintha a dolgokról a természet előre értesülne, vagy ha nem előre, hát akkor utólag, végtére is neki mindegy – mármint az időtlenség felől nézve. Merthogy engem is éppen az időtlenség felől nézett meg az a macska, amikor egyetlen határozott szökkenéssel fölugrott a motorháztetőre, s elhelyezkedett ott, ahol a legmelegebb volt, a motor még forró fészke fölött, tudván tudva, hogy itt élet lesz, és meleg. Elhelyezkedett hát, s kényelmesen kinyújtózott az éjben, mint aki öröktől tudja, hogy minden, ami lenne és lehetne, most már megvan – közben hűvösen rám pillantott, s tekintete mögül a táj nézett bele a szemembe.